

Відповіді на відкриті запитання опитування «Молодь-Віра-Розпізнання покликання»

1. По можливості наведи хоча б один епізод з твого життя, який ти можеш засвідчити і який вважаєш позитивним прикладом можливості Церкви допомогти молоді зробити гідний життєвий вибір, тобто такий, який підвищує цінність та повноту життя молоді?

«Таких епізодів багато. Перше Причастя. Перша Сповідь. Літургії та катехизації. Не можна сказати що я це був один епізод. Скоріш багато епізодів із яких формувалась віра та надія, які і надихають боротися та йти вперед незважаючи на труднощі».

«Особисто мене привела в Церкву соціальна мережа. Я написав на поштову скриньку одному священику з приводу катехезації, після чого ми зустрілися і домовилися про катехези. Так я прийшов до лона Церкви».

«Громадські заходи, які проводить Церква, на мій погляд позитивно впливають на отчуючих, також це шанс дати християнські цінності молоді».

«Не можу навести такий приклад. Складається враження, що Церква хоче закрити молодь у своїх стінах. Кажучи простіше, чим більш обмежена і, просто кажучи, тупа, молодь, ти Церкві краще. Тих, хто мислить широко в спільнотах часто перетворюють на ізгоїв».

«На мою думку, надзвичайно великий вплив на життєвий вибір молоді у церковному середовищі мають зустрічі молоді та гомілії під час Святої Меси».

«Молодь Церкви підтримала мене після ампутації лівої руки. Як морально, так і на духовному рівні. Милосердя єдине що потрібно».

«Наприклад курс «Руах» та прослави католиків-харизматів, волонтерська діяльність від руху «Світло Життя», організація Церквою веселих канікул чи вікендів з Богом»

«Давати можливість жити молодим людям у монастирях певний час аби засвідчити цього монашого життя. я так жив, звичайно є різні отці, але якщо в тебе покликання до монашества, то тобі нічого не завадить».

«Церква і Пастирі Церкви мають показувати особистий приклад віри, надії і любові. Для мене таким прикладом став св. Йоан Павло II, коли він був в Україні під час Служби Божої у Львові. Багато паломницьких поїздок також допомагало побачити Бога, відчуті Таїнства і побачити самого себе у всіх ракурсах».

«Зустрічі молодих пар, які вирішили приступити до Таїнства Шлюбу, в церкві зі священнослужителями та розгляд цієї перспективи з різних "ракурсів", що допомагає молодим людям краще пізнати один одного».

«Знаю, що є різні хороші ініціативи від Церкви для молоді, але на жаль, такого, щоб я був цього прямим свідком я не пам'ятаю. Для мене, як молодої людини, найбільш впливовим випадком була присутність священників на майдані, саме тоді я зрозумів, що в таких страшних умовах, віра проявляє себе найбільше».

«Хочеться також підкреслити важливість щирого, мудрого і неупередженого підходу священників до сповіді, потрібно, щоб вони викликали довіру, а не страх, щоб будь-яка людина з будь-якими слабкостями могла без страху підходити до сповіді».

«Саме приклад священника-францисканця, його проповіді і навчання, а також приклади інших монашок та монахів навчили мене основам пізнання віри і самого Бога. Катехези, різні оази і реколекції - це були мої місця зустрічі з Богом».

«Не відокремлювати молодь як окрему соціальну групу, не підлаштовуватись під неї. Хай молодь підлаштовується до Церкви і церковної традиції».

«Опіка гімназією отців Салезіян, родинна церква та дружня близька атмосфера між учнями, аніматорами та братами/отцями дуже вплинула на формування мене як особистості та християнки і громадянки зокрема. Глибоко вдячна за це!»

«Зі своєю дівчиною був на деяких конференціях та форумі, щодо подружнього та передподружнього життя. Те що ми почули додало нам сміливості та рішучості створити власну сім'ю і щоб в майбутньому з цієї сім'ї брала приклад молодь, особливо та якою я буду заопікуватися як священник. Церква повинна говорити про те, що смисл людського життя на землі - служіння чи в монашому стані, чи в священничому, чи в сімейному і не дозволити, щоб для молоді християнство було "клубом по інтересах", "зоною комфорту"».

«Це присутність Церкви від дитинства з людиною! Така присутність може навчати стати людиною, яка може навчитися обрати те служіння (професію), до якої вона найбільш вдається...»

«Розповідь священника, різні притчі, а також обговорення проблем з молоддю та порада, як вчинити далі».

«Коли я мав 10 років я цікавився прислуговуванням біля священників. Прийшов на Вівтарну дружину, там знайшов друзів, познайомився із священниками парафії, міг з ними спілкуватися. Найбільше священники потягають своїм добрим прикладом. так я знайшов тут своє покликання».

«Запропонувати освіту. Католицькі університети, все ж - це місця вільного пошуку і дослідження. Проте Церква повинна бути відкрита до критичного мислення, викличних запитань і до зміни наукових точок зору, які аж ніяк не перечать догмам віри, незалежно від того, чи ті зміни приходять з віруючим, чи з невіруючим науковцем».

«У 2000 році сестра-монахиня провадила декілька зустрічей із нами у школі. Вона розповідала про власний досвід життя із Богом та ділилась своїм покликанням. Це справило дуже сильне позитивне враження, і тоді багато нас захотіло теж провадити глибше життя із Богом».

«На даний час я проживаю в Іспанії в Пальмі де Майоці, і саме тут є українська організація і Церква. Це дуже важливо для українців, адже саме Церква проводить різні заходи для молоді. Завдяки Церкві ми підтримуємо наші релігійні та національні традиції».

«Поки що дії Церкви є безрезультатними, або результат зовсім малий. Тільки одиниці молоді, яка відвідує заходи, зустрічі та катихези свідомо приймають Бога. Загалом то дівчата. Я думаю, що треба серйозно ставитись, і розробляти стратегію якусь, для наведення хоча б Своєї молоді».

«Під час служби в Збройних силах України надзвичайно важливе значення для мене мала підтримка капелана».

«Молодіжні християнські табори, зокрема ОАЗИС учасником якого я був, це вплинуло на моє життя, оскільки я навернувся і покаявся, і далі буду жити на фундаменті Біблії і Бога».

«Цього року я почала навчання в Українському католицькому університеті, який, на мою думку, є чудовим прикладом взаємодії Церкви з культурою, наукою та соціальними ініціативами. Однією з переваг УКУ є його внутрішня атмосфера - дружня спільнота, що живе християнськими цінностями й сприяє особистому розвитку кожного».

«Я навчаюсь у Києві, де знаходиться центр нашої УГКЦ. Дуже часто від церкви організують зустрічі чи Патріархом, чи з Владиками. Кілька разів була на зустрічах з Любомиром Гузаром. І на одній із них під час відповідей на запитання одного хлопця Він дуже детально описав те, що якраз мені було потрібно у той момент. І таких ситуацій немало. Дуже багато було сказано священниками, що змінило і продовжує змінювати моє життя та життя моїх друзів».

«У моєму житті це був досвід хоч і короткого, але насиченого перебування у молитовній спільноті, що допомагає зрозуміти своє покликання і з Богом іти до нього».

«Розмова отця Павла Вишковського з моїм майбутнім чоловіком, який був баптистом і втратив віру у Церкву. Після цієї розмови були розвіяні усі міфи про Католицьку церкву, чоловік впевнився у бажанні стати католиком, тепер є активним членом Церкви, є також Рицарем Колумба вже рік. Тепер він має своє місце у церковному житті і не забув про Бога».

«На мою думку, найбільшу роль у життєвому виборі для молодої людини може зробити священник, який розуміє, вислухає і дасть мудру пораду».

«По можливості я відвідую різні реколекції, фестивалі християнської молоді, паломництва їх організатори роблять багато для того, щоб молода людина могла знайти/зрозуміти свій життєвий шлях. Найчастіше це проповіді священників і свідчення простих християн».

«Мені дуже подобаються біблійні науки, яких провадить один священник, думаю вони на мене дуже впливають, бо надихають на цілий тиждень робити щось добре і жити в радості, дивитися на життя, випробування по-новому, бачити в собі люблену Богом особу. Думаю певно кожен має мати таку спільноту, чи особу-священника, яка б була наче тим челенджером до змін у житті і погляді на життя».

«Тезе, прці (наприклад Унів), зустрічі з молоддю».

«Праця студентських капеланів зі студентами. Я відвідувала пізнавальні лекції на морально-етичну тематику».

«Реколекції на тему покликання "Чого ти хочеш, Господи?" сестер Марії в Святому Дусі, де богослужителі розповідали про те, як Господь може кликати людину, промовляти, і як людина може почути Його».

«Мене дуже змінила спільнота Тезе. Саме в цьому колі братів та сестер я відкрила для себе, чим є Церква. Тезе це не місце. Це дух та стиль, образ життя, який відкриває тебе для інших. Під час тижня в ритмі молитви, простої праці-служіння іншим і постійному контакті зі Словом Божим я зрозуміла що це і є сенс життя - перебувати в мирі з близькими, розвиватися, ділитися всім чим маєш - досвідом, часом і хлібом.»

«Мені Церква допомогла зробити цей вибір, коли я почала приймати Святе Причастя - лише тоді я відчула в собі внутрішню силу і можу зносити всі негаразди. А щодо мого подальшого життя - я на роздоріжжі, не знаю, що маю робити далі і не можу розібратися в собі. Я точно знаю, що буду жити з Богом, але в який спосіб, я ще не вирішила».

«Важко навести епізод. Скоріше пригадуються особистості (наприклад, священики, які "горять" вірою та запалюють інших, або молоді священики, до яких спочатку не хочеш йти на сповідь, а потім дивуєшся,наскільки вони виявилися чудовими сповідниками і як через них діє Святий Дух».

«День молоді, де ми граємо гарну християнську музику, слухаєм свідчення різних людей, розважаємося без алкоголю, маємо прекрасних друзів та священників які нам допомагають бути справжнім християнином».

«Літні табори, ораторія та інша робота з молоддю. Для мене веселі канікули та аніматорство - важливий аспект у моєму становленні як особистості. Що дало ґрунт під ногами і відчуття другої родини».

«Коли мій батько перебував в АТО, настоятель храму та спільнота мене дуже підтримували».

«Мій батько мене привчив з маленької ходити до церкви, а церква навчила мене жити з Господом, виконувати 10 Заповідей Божих, а простіше 2 головні заповіді любові Господа понад усе, а ближнього, як самого себе, та уникати гріха. Мені було 18 років, як помер батько. Смерть батька мене спонукала пізнавати що відбувається після смерті, а саме через читання християнської літератури про чистилище, пекло, потойбіччя. Щоб зрозуміти причини зла і гріха читала християнські книги на тематику екзорцизму. Ці речі допомагають зрозуміти правдивий сенс і ціль життя. Це допомагає у життєвих виборах та підвищує цінність та повноту життя молоді».

«Багато залежить від виховання, окрім того найбільш значимим знаком Церкви є саме приклад життя християн. Контакт з віруючими/священниками/монахами може сильно впливати на світогляд і ставлення до певних питань. Чим більше кожен дбає про своє духовне життя, тим більше може дати іншим».

«Моє покликання музиканта формувалось у групі прослави і грі на літургії. Це моя професія і вірю, що моє покликання. Це не був один епізод. Це майже все моє життя. А також лідерські якості з'являлися по мірі участі в служінні Церкви (Оазиси, ШХЖіЄ, урочистості і Дні молоді».

«Спільноти при Церкві допомагають стати на вірний шлях життя. Коли ти в спільноті - відчувається єдність, ти знаєш, що ти не один, тебе завжди підтримають.

Особисто мені спільнота допомогла дізнатися про Бога, ходити до церкви, цікавитися релігією, мати друзів, які мене розуміють. В християнській спільноті людина є собою».

«Мої однолітки, які були віруючі. Я бачила, що вони інші. І вони мене надихали. Ті люди, що близько. Дві мої подруги пішли у монастир, вони стали для мене одним з найбільших свідчень».

2. Що Церква в Україні повинна зробити, щоб бути ближче до молоді?

«Створювати більше молодіжних християнських спільнот при парафіях».

«Зрозуміти, що молодь не така, якою її вважають 30-40-50 річні священники та сестри, а тим більше єпископи. "Страшно далеко вони від народу". Вони, en masse, знають виключно парафіяльну молодь. Як апелювати до нецерковної або малоцерковної молоді, вони погано уявляють. В ліпшому випадку це стандартний підхід, який давно використовують неопротестанти: виловити найбільш нещасних та оточити їх любов'ю. Це працює, але не на всіх. Інтелектуальне поле мертво, просто МЕРТВЕ».

«Церква повинна бути церквою. Церква повинна бути люблячою спільнотою, а не ієрархізованою структурою. Потрібно змінити уявлення молоді про церкву. Зазвичай церкву сприймають як структуру, як сукупність священнослужителів різної ієрархії. Потрібно допомогти нам, тобто молоді усвідомити, що молодь це теж Церква, що ми всі є єдиною спільнотою».

«Йти туди де молодь "живе". Використовувати ті засоби та форми комунікації, що використовує молодь. В сучасній молоді доволі "непросто" жити тому Церкві, на мою думку, потрібно розуміти той шлях яким молодь зараз йде та допомагати їй в цій "дорозі"».

«Говорити доступно та сучасно про Бога та Істину. Буди сучасною, активною, прогресивною. Не засуджувати, але дарувати милосердя. Точно співдіяти з науковою спільнотою».

«Активніше провадити свою просвітницьку діяльність в соціальних мережах. Організувати молодіжні зустрічі, на які б могли приходити молоді люди, які перебувають поза церквою. Дуже важливо не відлякати таких людей».

«Вести діалог з молоддю. Показувати приклад. Бути чесними з парафіянами».

«Проводити зустрічі і семінари на різні соціально гострі теми, які актуальні для молоді (вплив інтернету, статево виховання, формування особистості і т.д.)».

«Я вважаю, що церква кожен день робить багато кроків аби бути ближчою до молоді».

«Проповідувати поза межами церкви (храму), дати дозвіл НЕсвященникам говорити науку під час Богослужінь (під строгим контролем настоятеля), проводити християнські курси/теми/збори в навчальних закладах за участю наведеної молоді, наголошувати більше на особистих стосунках з Богом та щирості з Ним ніж на заповідями, заборонам, канонічних молитвах».

«Позалітургійні зустрічі на живі (а не катехитичні) теми та виїзди, близькість з душпастирем та відчуття від нього бажання і (!) любові, діяльність душпастиря і

неформальний підхід розрахунок що до нього можна звернутись будь-коли і з різних питань душі».

«Необхідно перш за все припинити дискримінацію вірян РКЦ в Україні зі сторони місцевої та центральної влади, а також духовенства УГКЦ. Щоб Церква та кожна парафія була ближчою до молоді, необхідно, щоб вона повноцінно функціонувала».

«Повинна бути єдність між церквами, або принаймні євхаристійне спілкування».

«Більше роботи з молоддю. Активні зустрічі, подорожі, гуртки, залучення молоді до молитви проповіді».

«На мою думку, робить достатньо. Якись спільні заходи, між католиками, православними, протестантами не завадили».

«Бути як молодь, виходити до молоді гарний приклад був у Івано Франківську коли отець редемпторист Юрій Меуш ходив і шукав спершу розмовляв тоді кликав до церкви і т. д.»

«1. Не поступатися своїми принципами. 2. Зробити певну "реформацію" у хорошому значенні цього слова. Церква має виходити за двері храму і не забувати проповідувати. 3. Потрібно поживляти екуменічний рух. Ми маємо не лише прагнути єдності церков, а і поступово починати здійснювати цю єдність».

«Відкритою, зрозумілою і бути присутньою. Говорити, спілкуватися сучасною мовою і сучасними засобами комунікації, не боятися йти на виклик і йти у місця, де молодь збирається і не завжди це храм. Бути присутньою в освіті, Інтернеті, громадському і молодіжному русі. Церква має формувати імідж, що це круто, а потім вже пропонувати інструменти Спасіння і глибшого занурення. НЕ бути нав'язливою. Запросити до споглядання і показати, що робиться, що можеш сам зробити і як це почати робити. Але вибір лишати за людиною».

«Проблема в деяких селах. Дуже шкода, коли велике село на західній Україні, з великою кількістю молоді, один священник, який служить в тиждень одну літургію. За десятки років ні табору для молоді не провів, ні участі в прощі люди не брали, ні катехизації, ні біблійного гуртка. Молодь тікає до протестантів в кращому випадку. В гіршому назавжди йде від Бога і церкви. Відслужив, поховав, повинчав. Требник одним словом. Єпископ мав би вказувати таким священнослужителям на їхню пасивність».

«Менше лякати й гніватись на молодь, а більше зацікавлювати. Християнин не знедолений і нікчемний, а щасливий і роблячий користь для світу, це й треба показувати молоді, зацікавлювати, давати альтернативу».

«Бути з молоддю. Організовувати цікаві для молоді проекти і брати участь в них богопосвяченим особам на рівні з молоддю».

«Довіряти їй справи в яких вона буде відчувати себе важливою. Євангелізація, різні акції, організація різних подій. Відпускати руку, щоб дитина вчилася ходити сама, але при цьому підтримувати її, щоб вона не впала. Або навіть коли впала, допомогти встати і якщо потрібно утішити. Також з досвіду, молодь потребує нових форматів проголошення Слова Божого в їхньому житті. Цей формат виглядає так: Практика, практика і трішки теорії. Марно тільки сидіти і слухати томні теорії в лавках».

«Душпастирська і будь яка інша діяльність РКЦ не може і не повинна бути спільною з УГКЦ, якщо більшість духовенства УГКЦ й надалі негативно, легковажно, ігноруюче й через призму стереотипів відноситиметься до РКЦ».

«Вона не повинна бути ближче до молоді. Молодь і є частиною церкви. Такою самою як і не молодь. Що зробити? Перестати вважати молодь чужорідним організмом в церкві до якої треба "наближатися"».

«Частіше служити в "старому римському обряді", і зменшити присутність "протестанської" форми і змісту в літургії, також акценти в церковному дискурсі - менше про людське (соціальне) і більше про Бога (сакральне)».

«Потрібно залучати капеланів у школи також до вищих навчальних закладів. На парафіях проводити зустрічі для молоді в формах спілкування, кавування, перегляду фільмів і тим самим помалу вводити молодь у молитовне життя».

«Католицькій Церкві потрібно згуртуватися навколо Української православної церкви Київського патріархату, Української греко-католицької церкви та Української автокефальної церкви, щоб закликати до єднання в єдину помісну православну українську церкву. Я не маю нічого проти католицької церкви, я за те, щоб поруч з католицькою в Україні була своя визнана православна церква, без участі російської ПЦ».

«Не вести подвійних стандартів, а бути собою. Давати чіткі практичні відповіді на питання молоді, а не говорити абстрактними категоріями. Дозволити семінаристам під час навчання безперешкодно реалізовувати їхні ініціативи, щодо медичного, в'язничного, військового, молодіжного капеланства та ін., а не всі 6 років тримати їх, як в "інкубаторі". Провести реформу формації кандидатів до священства у семінарії. Всіх ліцензіатів, докторів після студій за кордоном бодай на 2 роки відправляти служити на парафії в села або районні центри (бажано на теренах південної, центральної та східної України). Виключати з церкви тих, хто обіцяв повернутися на Україну за порученням єпископа, а не повернувся без поважної на то причини».

«Знову ж, бути присутньою з молоддю від дитинства! Присутньою в школах, селах, щоб потім, коли молодь поступає в університети чи інші навчальні заклади не дивились на священника, семінариста, монахиню чи монаха, як на осіб з якими не цікаво, немає про що поговорити від яких краще іти геть, або просто боялися. Потрібно щоб священник працював на своєму місці і його праця полегшить роботу іншого священника (капелана) на своєму місці».

«Щоб священники завжди були відкриті до молоді ,щоб коли якась молода людина прийшла у відчай(навіть невіруюча),то потрібно не сварити її, бо чому ти такий і т.д. ,а зрозуміти і дати гарні поради Організувати різні акції, вистави, табори».

«Відкритися Багато священників чи сестер просто залишаються байдужими до молоді, займаючись своїми справами».

«Римо-Католицька - впроваджувати українську мову, Греко-Католицька - простіших священників».

«Можливо, варто відкривати католицькі школи, які б були на перших місцях за показниками успішності. Інвестувати більше в УКУ».

«Не займатися політикою. Це не справа священників. Вирішити внутрішні питання між Римо-католицькою та Греко-Католицькою Церквами».

«Розширити студентське капеланство».

«Більше знайомити молоді з Святими та Блаженними Церкви».

«Виходити за межі стін церкви. Люди, які ходять до церкви, досить часто спілкуються про Бога лише між собою і стараються якомога менше спілкуватися з не віруючими, тим паче про Бога».

«Серйозно взятися за формацію священиків. Я вважаю (і спостерігаю), що семирічне виховання в тепличних умовах семінарій у дусі релігійного романтизму не готує майбутніх священиків до реального життя. Чому багато молодих людей йде геть з Церкви? Тому, що є дуже мало душпастирів, що готові апелювати до розуму, говорячи про віру. А сучасна людина цього потребує. Красиві історії і обмежений релігією світогляд священика не допомагає на дорозі пізнання Істини, а лише відштовхує».

«Перестати думати, що молодь - неповноцінна верства населення, якій потрібні постійні спрощення мови, емоцій і літургії. Почати спілкуватись з ними, як з дорослими людьми і перестати так відверто виділяти їх в якусь категорію і узагальнювати певні факти. Молодь цілком в стані розуміти і практикувати все: читання Отців Церкви, медитації, серйозні роздуми над серйозними речами, розуміти і відвідувати будь-які форми літургії, включно з ТЛМ».

«Зменшити міжконфесійну ненависть. більш ретельно ставитися до роботи священиків, котрі осуджують і зневажають людей з інших конфесій, особливо, православних».

«Так як я заміжня, я б хотіла щоб в церкві створювались спільноти , де отець, психолог провадять і після шлюбу молоді пари , щоб коли виникала б якась проблема, сварка в подружжя можна було обговорити з кимось хто б міг дати не тільки духовну пораду, опираючись на вчення церкви але і просто заспокоїти чи розрадити».

«Великі , масові , цікаві збірки молоді. Побільше таборів, виїздів в святі місця, і т.д.».

«Мені , якщо щиро, бракує життєвості і правдивості у проповідях. не в сенсі, що кажуть не правду, а - цілком теологічна конференція, котра пояснює культурні нюанси. як культуролог мені з тим все зрозуміло, як і багатьом іншим парафіянам, котрі з року в рік слухають про культурні нюанси. б - бракує щирості - якби отець сказав - от у мене так було. у мого брата так було. а як було у вас? щоби люди теж мали діалог, або свідчення. є багато корисного чого послухати у парафіян. в - 97% проповідей несуть інформацію - які ж ви паскудні грішники! і дуже рідкісно отець дивиться на грішників, а каже - Ви сіль Землі! Ідіть і будуйте цей Світ Кращим!».

«Церква повинна продукувати достатньо молодіжної літератури релігійного характеру та виховувати лідерів і спеціальних формаційних школах».

«Насамперед, ЗАХОТИТИ бути ближче до молоді. Священники на рівні парафій повинні не нав'язувати молоді ті чи інші релігійні рухи чи групи, до яких належать самі, не забороняти створювати нові спільноти та рухи, якщо вони офіційно визнані Церквою та цікавлять молодих людей».

«На даний момент, церква в Україні не має близьких стосунків з молоддю, бо у школах, інститутах кажу одну не правду про церкву, наприклад у нас зараз тема по історії "католицизм" і наш викладач завжди каже так " що ця церква лізе не у свої справи, лише і вміє що робити то "окатоличевать" та "опалячівать"».

«Стати більш сучасною. Пояснити молоді як поводити себе у церкві. Особливо на Сході країни. Я з Кривого Рогу і у нас 90% дітей і молоді не ходить в недільні школи. Бо якось не прийнято. Не тому що не хочуть. Організувати цікаві зустрічі для молоді».

3. Що ти сам можеш зробити, аби молодь (яку ти знаєш) була ближче Бога?

«Можу зробити людей ближче до Бога через музику».

«Бути аніматором у проведенні літніх таборів чи допомога ти у проведенні гуртка».

«Хіба що показувати приклад як християнин».

«Подавати приклад особистого життя з Богом, показувати що це зовсім не нудно, що християнство сильне, що Бог не просто любить, а що Він ще й знищував цілі народи заради свого вибраного Ізраїль (наголошувати на 'дикості', ревливості та інших чоловічих якостей Бога)».

«Молитись за них. і подавати добрий приклад. адже євангелізація- це насамперед добре виконання своїх щоденних обов'язків, певний стоїцизм».

«Важко відповісти на це запитання, адже я не є особою духовною тож організувати самостійно щось у церковному середовищі буде справою нелегкою, але завжди буду готовим допомогти у тих ініціативах, про які мене попросить священник чи єпископ. Що стосується середовища позацерковного, то можу свідчити та ділитись інформацією християнського змісту в соціальних мережах».

«Поводитися згідно Євангелія і не боятися говорити свою християнську точку зору».

«1. Проповідувати своїм життям. 2. Розповідати своїм друзям про Бога. 3. Молитись за молодь. 4. Дуже люблю заводити нові знайомства із представниками інших християнських церков. 5. Допомогати людям зі своїми друзями».

«Вже працюю на католицькому телебаченні. Хотів би мати студію, як для звукозапису християнської музики, так і студію для проведення цікавих бесід між молоддю та духівництвом, теологами, або просто свідченнями людей про їхнє життя, про дію Бога в ньому - і звісно знімати це все для телебачення та Інтернету».

«Якби була ініціатива відкрити якусь католицьку чи греко-католицьку церкву в моєму місті, я би долучився до цього».

«Важко сказати! Проводжу з дітьми катехизації, ігри, переглядаю фільми, мультфільми..., проводжу літній табір для дітей і молоді! На мою думку, саме така праця з дітьми і молоддю сприяє (можливо не повністю) християнському розвитку! Це видно по тому, як діти починають самі мислити, поводитися».

«Проповідуй завжди, але тільки коли потрібно використовуй слова. Звичайно на початку можна з нею поговорити, можливо ще раз, але далі думаю просто проявляти любов, і доброту. Можливо людину треба підготувати, наприклад якщо людина голодна то нагодувати, а не зразу проповідувати, а так тільки молитва, це найсильніша зброя».

«Я можу лише допомагати пізнавати Христа його дію і так далі. Але потрібно мати людину, яка дійсно здається на цьому а саме (сестер, священників, чи братів монахів)».

«Жити, звертати увагу, слухати і не думати що я чимось кращий, незалежно від того, у яких обставинах людина, якій я бажаю допомогти».

«Складне питання, на яке треба шукати відповідь кожного дня і кожного дня ця відповідь буде іншою. Напевно, треба бути просто самому хорошим християнином і цим показувати приклад».

«Стараюся своїм друзів глибше знайомити з постаттю Йоана Павла II».

«Нічого, це їх вибір».

«Я викладач університету. Тому і під час, і поза лекціями за можливості ненав'язливо стараюся говорити про Бога і його близькість. Ненав'язливо, бо нинішня молодь не терпить тиску, а хоче мати свою думку у всьому. Але будь-який тиск і спроба нав'язування викликає зворотній ефект».

«Хотіла б очолювати спільноти, у яких молодь, що вірить у Бога, могла б спілкуватися на релігійні теми, обмінюватись досвідом, знайомитись і, можливо, створювати сім'ї».

«Я вважаю, що тільки власним прикладом я зможу щось зробити для молоді, яку я знаю».

«Найперше - молитись за друзів/молодь загалом. Поглиблювати знання про християнство загалом та Католицьку Церкву зокрема, щоб могли гідно відповісти на незручні питання. Просити у Бога ще більше віри та любові, яку можна дарувати іншим».

«Зовсім нічого . Бо молоді це не цікаво, мало, хто шукає порятунку».

«Говорити про Бога, Його Любов і Милосердя! Публікувати власний досвід спілкування з Богом в соцмережі. Молитися з ними! Я можу бути прикладом доброти і лагідності відносно тих, кого відкинуло суспільство: жебраків, безхатченків тощо. Я можу запрошувати людей з вулиці на християнські спільноти та організації, акції, заходи».

«Повсякденним життям свідчити. Це те основне , що має робити кожен християнин. Я б хотіла створити якусь молодіжну групу, але зараз цьому не сприяють родинні обов'язки , та і не бачу зацікавлення в цьому церковної громади».

«Я поділюся із Вами. Я вже давно вболіваю, аби в моєму селі відбулися Місії. останній раз такі були у 2001 році. З того часу пройшло вже 16 років. Я сильно хочу і прагну пожертвувати кошти і час аби Місії у селі відбулися. Так як я перебуваю за кордоном, могла б пожертвувати кошти на якусь матеріальну річ, але буде більше користі якщо до людей прийдуть місіонери, чи відбудуться "Канікули із Богом", чи які реколекції. Мені здається, люди того потребують».

«Більше часу присвячувати підготовці та проведенню зустрічей нашої спільноти, проявляти більшу ініціативу у діяльності нашої парафії, популяризувати й поширювати наш духовний досвід у сучасній манері в соцмережах, та й, зрештою, молитися за юнаків і юнок, яких знаю та за всю молодь України і світу».

«Ми плануємо розробляти сайт, писати статті, й власним прикладом показувати, що Церква це не лише заборони».

«Наразі роблю - організовую християнську молодь аби займалася спортом. імхо, Церква на цьому критично недостатньо наголошує. ожиріння, занедбаність тіла навряд чи входить в плани Бога. а спорт для молоді, котра хоче жити в чистоті - базово фундаментально».

+ відвідую ШХЖІЄ. надалі служитиму там теж. + особисті свідчення і кожен день міліметрові-чи метрові кроки. залежить».

«Більше розповідати знайомим та колегам про релігійний досвід, який маю завдяки Церкві. Час від часу так і роблю - коли людина готова слухати - але не завжди вистачає відваги».

«Ніколи над цим не задумувалась. В церкву я ходжу сама і подружок не кличу з собою, тому що одній мені легше зосередитися. Проте, якщо би зробити реколекції для молоді досить популярними, вважаю, що я б з радістю запрошувала своїх друзів із собою. Також я інколи поширюю від священників певну християнську інформацію».

«Мені здається, вже нічого не можна зробити самостійно. Мабуть , лише якась ситуація в житті може повернути молодих людей до Бога. Багато залежить від виховання і оточення».

«Ведення християнської групи у соцмережі, молитва, добра розмова, власний приклад і життя».

«Можна зацікавити дуже хорошими фільмами про Бога, або віруючих людей, також волонтерською діяльністю (наприклад побувати у сиротинці і провести там цілий день)».

«Мати частіше Адорацію Пресвятих Дарів. Духовні розмови зі священниками. Не нехтувати молитвою поза межами Храму».

«Сама стати ближче до нього, щоб прикладом допомогти».

«Спочатку, треба буди самому розвиненим духовно. І тільки тоді демонструвати на власному прикладі зростання у Богові. Також, з мого досвіду можу зазначити, що деякі люди бояться зайти до церкви. Наступний етап - запрошення на богослужіння. Все може бути, що людина може в ці моменти відчутти Бога. І захоче сама бути ближчою до Бога».

«Розпочати написання соціальних проектів для розвитку молоді».

«Особисто я зараз помагаю розвитку одної парафії. І зрозуміла що повинне бути особистий контакт з кожною людиною. Треба говорити, розповідати, не соромитись своєї віри в компанії але цього має бути в міру, щоб це не стало як «заївша пластинка». А зацікавити ту людину щоб вона сама зацікавилась і сама захотіла прийти до церкви».

«Самій стати ближче до Бога. Відновлювати традиції. Наприклад колядувати. На сході це рідкість. А для мене - це насолоду піснями прославляти Ісуса».